

LBRIS

We know
books

20.11.1874 – 27.01.1952

Nicolae Batzaria

Povești de aur

Andreas
PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BATZARIA, NICOLAE

Povești de aur / Nicolae Batzaria - București: Andreas Print, 2025

ISBN 978-606-765-189-8

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2025

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Corectură: Mihaela ANTON

Ilustrație copertă: Cezar MANDACHE

Bun de tipar: 08.02.2025; Coli tipar: 8

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

- ❖ Cavalerul de aur
(Poveste din Pădurea neagră) / 7
- ❖ Floarea de pe mormânt / 12
- ❖ Ce povestesc soarele și vântul
(Poveste italiană) / 19
- ❖ Pasărea adevărului
(Poveste din Andaluzia - Spania) / 27
- ❖ Mâna neagră
(Poveste spaniolă) / 37
- ❖ Cutia dorințelor
(Poveste spaniolă) / 44
- ❖ Cristina din pădure / 51
- ❖ Cântărețul din fundul Rinului
(Poveste germană) / 57
- ❖ Orașul împietrit
(Poveste germană) / 63
- ❖ Darul zânei
(Poveste germană) / 69
- ❖ Diamantul domniței / 74

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BATZARIA, NICOLAE

Povești de aur / Nicolae Batzaria - București: Andreas Print, 2025

ISBN 978-606-765-189-8

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2025

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Corectură: Mihaela ANTON

Ilustrație copertă: Cezar MANDACHE

Bun de tipar: 08.02.2025; Coli tipar: 8

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

- ❖ Cavalerul de aur
(Poveste din Pădurea neagră) / 7
- ❖ Floarea de pe mormânt / 12
- ❖ Ce povestesc soarele și vântul
(Poveste italiană) / 19
- ❖ Pasărea adevărului
(Poveste din Andaluzia - Spania) / 27
- ❖ Mâna neagră
(Poveste spaniolă) / 37
- ❖ Cutia dorințelor
(Poveste spaniolă) / 44
- ❖ Cristina din pădure / 51
- ❖ Cântărețul din fundul Rinului
(Poveste germană) / 57
- ❖ Orașul împietrit
(Poveste germană) / 63
- ❖ Darul zânei
(Poveste germană) / 69
- ❖ Diamantul domniței / 74

- ❖ Copilul prințesei Savitri
(*Poveste indiană*) / 81
- ❖ Balaurul din vârful stâncii
(*Poveste poloneză*) / 86
- ❖ Limba munților
(*Poveste sârbească*) / 92
- ❖ Cele douăsprezece duminicături de pâine
(*Poveste sârbească*) / 98
- ❖ Palatul norocului / 105
- ❖ Bucle de aur
(*Poveste norvegiană*) / 111
- ❖ Fata răpită de sirene / 115
- ❖ Crizantema de aur
(*Poveste japoneză*) / 120

CAVALERUL DE AUR

(*Poveste din Pădurea Neagră*)

Conrad, fiul contelui de Breитай, din Pădurea Neagră, fusese odată bogat și puternic, dar pe urmă a fost sărăcit și slăbit din pricina multelor războaie ce le-a avut cu dușmanii. Aceștia năvăliseră în țară, ca să treacă în partea cealaltă a Rinului și, intrând în Franța, să pustiască orașele bogate din Alsacia și Lorena.

Sărmanului Conrad nu-i rămăsese din întreaga avere decât o mârtoagă, o sabie ruptă și o lance puțin solidă. Îmbrăcămintea sa de război, odinioară strălucitoare și tivită toată cu aur, era acum numai zdrențe, așa încât ceilalți cavaleri îl disprețuiau și nu voiau să-l primească nici la jocurile lor, nici în oastea care mergea la război. Și adevărul este că bietul Conrad ajunsese în acest hal de sărăcie numai din pricină că își apăraseră țara împotriva năvălitorilor.

Într-una din zile se primi vestea că dușmanii, trecând din nou Dunărea, înaintau spre Pădurea Neagră, ca să înceapă iar jafurile și măcelurile.

Împăratul Germaniei chemă pe toți nobilii cu trupele lor, ca să alcătuiască oaste mare și să se împotrivească sălbaticilor năvălitori. Atunci Conrad își luă lancea, sabia și porni călare pe calul său, așa de slab că-i numărai oasele. Când îl văzură ceilalți nobili, începură toți să râdă și să-și bată joc de dânsul.

„La ce mai vine și zdrențarosul acesta? își ziceau ei. Dacă împăratul nostru n-ar avea decât astfel de oșteni, ar face mai bine să fugă departe, înainte de a sosi dușmanul.“

Împăratul însuși fu tare supărat, când văzu pe Conrad. „Să fie alungat de aici, porunci el, nebunul acesta, care este o rușine pentru oastea mea. Dacă l-ar vedea vrăjmașii, ar simți mare dispreț pentru mine, că am soldați ca niște cerșetori și ar prinde mult mai mult curaj.“

Însă tocmai când această poruncă era să fie îndeplinită, străinii se iviră pe neașteptate pe țărmurile Rinului. Nimeni nu se mai gândi la Conrad, deoarece trebuiau să se pregătească de luptă. Conrad rămase, așadar, în mijlocul oștenilor.

Năvălitorii, al căror număr sporea mereu, uciseră o mulțime mare de nobili și de soldați. Împăratul se gândea să fugă cu ce-i mai rămăsese din oaste, când pe neașteptate se zări venind un războinic îmbrăcat în zale de aur și călare pe un armăsar alb ca zăpada. Cu sabia sa care strălucea ca o rază de soare, făcu prăpăd printre gloatele vrăjmașe, și învioră curajul oștii împăratului.

Înspăimântați la vederea acestui cavaler, pe care îl credeau ca o făptură de nebiruit, dușmanii fugiră în mare neorânduială, părăsind toată prada ce făcuseră până atunci, părăsind corturile și căruțele lor și lăsând un mare număr de morți pe câmpul de luptă.

După această biruință neașteptată, împăratul strânse pe nobili și pe ofițeri și-i întrebă: „Oare cine este acest războinic în zale de aur, care s-a bătut cu atâta vitejie și ne-a scăpat de la o înfrângere rușinoasă?

Vreau să-i mulțumesc și să-i dau răsplata vrednică de fapta sa.“

Nimeni n-a putut da vreo veste despre războinicul misterios și în zadar a fost căutat în toată oștirea. După ceva timp, nimeni nu se mai gândea la el și părea că țara o să aibă acum parte de vremuri liniștite, când năvălitorii, înfuriați de înfrângerea suferită, veniră din nou cu oștiri mult mai numeroase și prădară orașele, castelele și tot ținutul de-a lungul Rinului. Împăratul chemă din nou toată oastea și pe nobilii din împărăție.

Și iată, Conrad de Breitu veni din nou călare pe mârtoaga sa și cu armele sale pe jumătate rupte. Cu toții și-au bătut joc de el, iar împăratul voia să-l arunce la închisoare... Este, zise el, îngăduit unui cavaler să vie la război în halul acesta? E o rușine să-l primesc în rândurile oștirii mele. Dușmanii au să creadă că sunt așa de slab, încât am nevoie și de un nenorocit care vine cu o sabie ruginită și cu o lance ruptă. Să fie pus în lanțuri!“ Însă năvala neașteptată a vrăjmașului l-a scăpat pe nenorocitul Conrad de a se vedea pus în lanțuri și aruncat în închisoare.

Covârșite de numărul dușmanilor, oștirile împărătești au început să fugă în toate părțile, când iată că se ivi pe neașteptate războinicul misterios, călare pe calul său alb. Smulse din teacă lunga sa sabie, făcând cu fiecare lovitură un adevărat prăpăd în rândurile dușmane. Aceștia strigau îngroziți: „Cavalerul de aur! Cavalerul de aur!“ Fugiră spre Pădurea Neagră, pe când oastea împăratului, prinzând curaj la vederea minunatului cavaler, se porni să-l urmărească, fără să le dea o clipă de răgaz. În chipul acesta biruința împăratului a fost desăvârșită.

Împăratul văzuse din vârful unui turn din apropiere purtarea vitejească a cavalerului de aur. „Vreau să-l cunosc! strigă el. Înconjurați-l, puneți mâna pe el și aduceți-l la mine. Vreau să știu cine e viteazul care mi-a scăpat de două ori împărăția.“ Cavalerii cei mai curajoși din jurul împăratului se repezără spre cavalerul de aur, dar acesta, dând calului său pintoni, rupse rândurile lor și fugi, făcându-se nevăzut. Totuși una din mânușile sale căzu pe pământ; cavalerii o luară și o duseră împăratului.

Împăratul, supărat că n-a putut să cunoască pe cavalerul cel atât de viteaz, se întoarse în cetatea sa de scaun, Friburg, și de acolo dădu de veste în toată țara că dă pe fiică-sa de soție aceluia căruia i se va potrivi mânușa găsită.

Au venit din toate părțile voievozi și cavaleri bogați, chipeși, vestiți, doritori de a lua în căsătorie pe fiica împăratului. Cu toții se măguleau cu nădejdea că mânușa li s-ar potrivi, dar această nădejde a fost zadarnică; niciunul dintre dânsii n-a putut băga măcar degetul cel mare în mânușa cavalerului de aur.

Și iată că veni și sârmanul cavaler Conrad de Breитай. Paznicii de la palat nici nu voiau să-l lase să intre, iar împăratul nu mai putea de supărare. „Ce, strigă el, zdrențarosul acesta îndrăznește să se gândească să ia în căsătorie pe fiică-mea și vrea să ne facă să credem că el ar fi cavalerul de aur? Nenorocitul de el n-avea decât o mârțoagă și arme care nu foloseau nici cât o coadă de măturoi.”

Cu toate acestea domnița se rugă de împărat să-l primească și pe Conrad. Sub îmbrăcămintea sărăcă-

cioasă a lui Conrad ea băgase de seamă că se ascunde un adevărat viteaz. „Este bine, zise ea, ca toți cavalerii tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, să fie primiți să încerce mânușa! Tată, te rog nu-l alunga pe Conrad de Breитай, din pricină că e sărac și nenorocit.”

Împăratul ținea mult la domnița. Îi ascultă, așadar, rugămintea și, în mijlocul râsetelor și huiduielilor celorlalți cavaleri, dădu voie lui Conrad să încerce mânușa. Ne închipuim însă lesne uimirea tuturor, când au văzut că mâna lui Conrad intră ușor în mânușa care părea anume făcută pentru el. În aceeași clipă îmbrăcămintea și armele lui Conrad se schimbă, iar el se ivi pe calul său alb ca zăpada, îmbrăcat în zale de aur și cu sabia strălucind ca o rază de soare. Așadar, Conrad era Cavalerul de aur!

„M-ați alungat, zise el, fiindcă eram prost îmbrăcat și prost înarmat. M-a împiedicat oare lucrul acesta să fiu viteaz și vrednic de a lupta? Oare înfățișarea mea a sporit sau a micșorat puterea și curajul meu? Nașa mea, care este zâna din Pădurea Neagră, m-a schimbat de două ori pe câmpul de luptă, ca să întărească încrederea voastră în mine. Însă Conrad, îmbrăcat în aur, n-a făcut decât ceea ce ar fi făcut Conrad îmbrăcat în zdrențe, dacă ați fi avut încredere în el!”

Împăratul și ceilalți cavaleri mărturisiră că greșiseră și își aduseră aminte de zicătoarea care spunea că „Nu haina face pe om.”

După aceasta se făcu cu mare alai căsătoria lui Conrad cu fiica împăratului.

O femeie bătrână avea un singur fiu. Trăiau amândoi în sărăcia cea mai neagră. Când i se apropie ceasul morții, femeia chemă pe fiul său și-i zise printre lacrimi: „Dragul meu, du-te în lumea largă și caută-ți acolo norocul; eu voi muri în curând, iar aici în sat tu n-ai pe nimeni care să-ți spună măcar un cuvânt bun, fiindcă tu ești copilul unor oameni săraci. Numai nu uita că după ce mă duci pe mine la cimitir, să vii din nou, la miezul nopții, la mormântul meu și să culegi floarea ce va fi crescut pe dânsul. Dar să ai grijă de floarea aceasta ca de ochii tăi, fiindcă ea îți va arăta drumul norocului tău.“

Curând după aceea muri biata bătrână, iar fiul său o înmormântă cu toată cinstea. La miezul nopții se duse din nou la cimitir și văzu că pe mormântul mamei sale înflorise o floare albastră și nespus de frumoasă. Băiatul o rupse și o puse cu toată băgarea de seamă în buzunarul hainei.

A doua zi flăcăul nostru porni în lumea largă și întâlni pe drum un lup care mergea șchiopătând și care i se rugă zicându-i: „Flăcăule, fii bun și scoate-mi glonte din picior!“

Tânărul îi scoase glonte, iar lupul îi zise din nou: „Nu pot să-ți răsplătesc numai decât binele ce mi-ai făcut, dar smulge un fir de păr din blana mea și când

ai vreodată nevoie de ajutorul meu, suflă într-însul!” Băiatul îi smulse un fir de păr, îl puse în buzunar lângă floarea cea albastră și își căută mai departe de drum.

Multă vreme bătut el drumurile, dar de noroc nu dădu nicăieri. Își aduse aminte de cuvintele ce-i spusese maică-sa în ceasul morții și scoase din buzunar floarea cea albastră și o puse cam supărat jos pe pământ. Însă, ce-i fu dat să vadă? Floarea se ridică în sus în văzduh și-i zise cu grai omenesc: „Vino după mine! Să știi că afară de tine nimeni nu mă poate vedea, de aceea urmează-mă foarte liniștit, fiindcă eu te voi duce la norocul tău.“

Și așa floarea zbură înaintea băiatului care mergea după ea. Pe inserate intrară într-o pădure și tânărul văzu acolo o vulpe care îi vorbi în felul următor: „Dragul meu prieten, scoate-mi, rogu-te, viespea care mi-a intrat în ureche și din pricina căreia nu mai pot de durere.“

Tânărul îi scoase viespea, iar vulpea îi zise din nou: „Nu pot să mă plătesc într-altfel de binele ce mi-ai făcut decât să-ți spun ceva care te privește. Știu că umbli după noroc. Mai înainte de a-l găsi, trebuie să slujești la o zână rea, căreia va trebui să-i duci trei zile la pășune o vacă cu coarnele de aur. Va mai trebui să ai grijă ca vaca să nu se întoarcă singură acasă, căci altfel vei fi rău muștrat de către stăpâna ta. Dar dacă izbutești să ții vaca în livadă și să nu o lași să-ți fugă singură acasă, să-i ceri zânei ca plată căciula care atârnă în cuiul de după sobă. Cine își pune căciula aceasta, se face nevăzut de toată lumea.“ Așa îi zise vul-

pea care după aceea pieri, iar băiatul își puse floarea în buzunar și se culcă pe iarba verde.

Ziua următoare scoase din nou floarea și se luă după dânsa. Nu după mult timp sosiră înaintea unui palat de fier, unde floarea se opri și-i spuse băiatului: „Pune-mă în buzunar și să nu mă scoți decât atunci când te chem eu.” Dar abia o puse în buzunar, că poarta palatului de fier se deschise și pe prag se ivi o babă groaznic de urâtă: „Ce cauți aici?” întrebă pe băiat. „Vreau să mă bag slugă”, îi zise băiatul. „Bine, te primesc, îi zise baba. Vei duce la pășunat vaca mea cu coarnele de aur, dar să știi că-ți tai capul dacă îmi vine acasă măcar o singură dată, fără să fie însoțită de tine. Dacă izbutești, însă, ca trei zile la rând să te întorci cu dânsa de la livadă, ai dreptul să-ți alegi și să iei din palatul meu tot ce îți place mai bine.”

Flăcăul voinic se învoi bucuros și duse la pășunat vaca năzdrăvană. Dar abia o duse la livadă, că vaca se și pregăti să o ia la picior și să fugă singură îndărăt la palat. Văzând aceasta, băiatul scoase din buzunar firul de păr al lupului și suflă într-însul. Și iată că veni lupul cu multe alte mii de lupi, care o încercuiră și nu o lăsară să se miște din loc. Seara, tânărul o duse înapoi la palat și apoi se culcă și el. La fel se întâmplă și a doua și a treia zi. Vrând, nevrând, zâna îi spuse acum să-și aleagă din palat ce-i place, iar el puse mâna pe căciula cea năzdrăvană și o luă din cui. Văzând aceasta, zâna începu să țipe și vru să i-o smulgă din mâini, dar tânărul o puse numaidecât pe cap, așa că zâna nu putea să-l vadă. Când ieși afară din palat, o scoase din nou din cap și o puse în buzunar, auzi însă glasul florii celei

albastre, care îi zise: „Acum scoate-mă pe mine din buzunar!” O scoase, floarea începu să plutească în văzduh, iar băiatul se luă după ea.

Multe zile de-a rândul bătători tânărul nostru drumurile și cărările, fără să-și găsească norocul, când iată că ajunse la un munte înalt. Obosit de atâta umblet, șezu jos și auzi că floarea îi zice: „Pune-mă la loc în buzunar!”

Așa făcu și el se culcă apoi la umbra unui arbore. Ziua trecuse de mult, iar băiatul dormea mereu. Luna se ivi strălucitoare, luminând stâncile cenușii ale muntelui. Nu se auzea niciun glas și muntele întreg zăcea ca mort, cufundat în somnul cel mai adânc.

Dar deodată răsună un țipăt înfricoșător, care-l trezi pe băiat. Când privi speriat, în jurul său, văzu o broască țestoasă foarte mare, care trăgea de picior un omuleț mic de-o șchioapă. Băiatul sări în sus, dădu cu o piatră în broasca țestoasă și aceasta îl lăsă pe omuleț. Văzându-se scăpat de broască, omulețul se rugă de băiat să-l ia în brațe. Așa făcu și băiatul, iar omulețul îi zise: „M-ai scăpat, dar acum unde să ne ascundem, fiindcă broasca țestoasă este o vrăjitoare rea și are să cheme multe sute de broaște țestoase, care ne vor omorî.”

Băiatul scoase din buzunar căciula cea fermecată și o puse în cap. Abia făcu aceasta, că din toate părțile dădură năvală mii de broaște țestoase, care îl căutau pe tânăr, dar nu puteau să-l vadă. Și așa flăcăul nostru cu omulețul au putut să meargă înainte până ce ajunseră la intrarea unei peșteri. Acolo, omulețul zise băiatului: „Acum pune-mă jos și vino după mine. Vreau să te fac bogat și fericit.”